

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Kalichy a kalíšky... (P. Hudec)
- ✓ Noví presbyteři (1): D. Caldová
- ✓ Jak se dělá archiv (J. Hlavsa)
- ✓ kalendář na leden

Novoroční přání

*U Boha samého dochází má duše
pokoje, od něho přichází mi pomoc.*

Ž 62,2

Tři králové a anděl, který je ve snu potkává - to je scéna na reliéfu, který se nachází v románském kostele St. Lazare v Autunu v srdci Burgundska. Jsem vždycky znovu dojat, jak se umělci Gislebertovi ve 12. století podařilo vytesat do kamene tak subtilní scénu. V tvrdém kameni dokázal vytvořit jemné lidské i nebeské rysy, které přetrvaly staletí. Tři králové a anděl (v biblickém oddíle u Mt 2,1-12 o něm není řeč) jako symbol Boží blízkosti. Anděl je poslán od Boha ze světa nám nedostupného, a přece doprostřed naší skutečnosti. Spodní linie křídla je vedena od paže anděla dál až doprostřed obrazu, doprostřed našeho světa. Tam uprostřed se setkávají nebe a země. Tam je třeba soustředit pozornost, neboť jemně jako dech míří ukazováček anděla na malíček lidské ruky. Tak něžně, skoro nenápadně se dotýká Bůh lidí.

(pokračování uvnitř čísla)

CO OČEKÁVÁTE V NADCHÁZEJÍCÍM ROCE NEBO OD NADCHÁZEJÍCÍHO ROKU?

*Odpovídají devičtí duchovní pastýři
minulí i současní.*

Jan Čapek:

Ve víře doufám, a tedy očekávám, že Bůh ze svého bohatství, které v sobě skrývá Ježíš, i v nastávajícím roce bude - smiluje-li se - cestou Ducha svatého člověka, lidi obdarovávat. Je to možnost a pozvání pro nás, pro všechny lidi. Vždy je v jeho darech jakási novost a poznáváme je jen zčástky: moudrost, láska, spravedlnost, pravdivost, pokoj a radost a jiné.

(pokračování uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 10. 12. 2009

◆ Podařilo se prodat všechny staré tonetky i pár novějších židlí (zatím na účet sboru přišlo 43 tisíc Kč). Do Stodůlek byla na základě usnesení staršovstva poskytnuta půjčka 58 tisíc Kč. Byl schválen návrh br. faráře, aby tato částka byla Stodůlkám poskytnuta jako dar (darovací smlouvou), neboť peníze získané prodejem starých židlí jsou určeny právě na Stodůlky.

◆ Nutno dokoupit podušky na židle – bude zajištěno do konce roku.

◆ Do konce roku je nutno zlikvidovat terasu – bylo učiněno včetně odvozu shnilého dřeva, zdravější kusy odvezou farářovi do Jilemnice.

◆ Volba kurátora byla provedena lístky, na které přítomní starší napsali své návrhy (Prosek, Heller, Susa). Jediný kandidát na kurátora, br. Prosek, byl pak opětně zvolen na další 3 roky (12 hlasů, 1 se zdržel). Kandidaturu na místokurátora přijali bři Susa, Mašek a Heller. Ve dvou kolech byl místokurátorem zvolen Jan Mašek.

◆ Staršovstvo se v předchozích letech usneslo, že uhradí některému z potřebných sborů personální fond v plné výši. Náš sbor však je letos s hospodařením ve schodku, proto do budoucna bude potřebí předchozí usnesení staršovstva znovu zvážit. Br. farář Hudec provedl průzkum potřebných sborů v Pražském seniorátu. Došly 2 žádosti, a to od sboru v Berouně (10 tisíc Kč) a sboru Sedlec – Prčice (16 250 Kč). Br. Mašek navrhl vyhovět žádosti sboru Beroun v plné výši, sboru Sedlec – Prčice ve výši 17 tisíc Kč a dalších 13 tisíc věnovat do Fondu solidarity Pražského seniorátu. Br. Hejl navrhl podpořit mimopražské sbory (např. na Vysocině). Br. Mašek pak ještě svůj návrh doplnil o ustanovení, že 30 tisíc, které letos na pomoc nevydáme, bude přesunuto na účel pomoci potřebným sborům v roce 2010 - takto doplněný návrh byl jednomyslně schválen.

◆ Br. farář se znovu vrátil ke způsobu vysluhování večere Páně. Vrátil se k formě vysluhování malými kalíšky, která byla na žádost některých členů sboru použita o 1. adventní neděli. Rozvinula se bohatá diskuse na toto téma. Většina přítomných se shodla na tom, že i když strach z nakažení virózou z kalichu je iracionální (neboť stejné nebezpečí hrozí při podávání chleba, ruky, při zpěvu a ve sborovém společenství vůbec), nemají nic proti tomu, aby se těm, kteří mají obavy, vyhovělo podáním malých kalíšků. O možnosti přijímání z kalíšků bylo hlasováno. Pro bylo 10, proti 2 a 2 se zdrželi.

◆ Středisko Diakonie Stodůlky: po hlasování o rozpočtu (9. 12.) jsou snad obavy o sociální sféru menší.

◆ Finanční a hospodářské věci: V lednu nutno prohovořit schodkové hospodaření sboru. - Jednat se synodní radou v souvislosti s nárůstem nájmu za sborové prostory a byt – možno jednat o „zvláštním režimu nájmu“ nebo přemýšlet o možnosti odkoupení části objektu do vlastnictví sboru Dejvice.

(zapsala Marta Petříčková - zkráceno)

KALICH I KALÍŠKY PŘI VEČEŘI PÁNĚ

Před první adventní nedělí jsme byli postaveni před otázku, zda vysluhovat večeři Páně (VP). Chřipková epidemie se začala šířit, v nemocnicích se přijímala přísná opatření, několik lidí již na chřipku zemřelo. V pátek nám volalo několik sester a bratří ze sboru, zda by nebylo dobré umožnit přijímat víno z kalíšků těm, kteří mají obavy z nákazy. Rušit VP by byla škoda. Dotázali jsme se presbyterek a presbyterů. Většina se vyjádřila pro tuto možnost. A tak jsme první adventní neděli vysluhovali tímto způsobem. Bylo to kostrbaté, nedokonalé, rušivé, protože s tímto způsobem vysluhování nemáme žádnou zkušenost. Ze stovky lidí přijímalo patnáct z kalíšků. Na následné poradě staršovstva jsme se k této věci vrátili. V diskuzi se ozývaly různé argumenty pro a proti. V podstatě se opakovala diskuse, která ve sboru proběhla před několika lety. Dva argumenty zaznívaly nejčastěji. Pítím z jednoho kalicha nejsem ohrožen více, než když si s nemocným podávám ruku nebo jsem s ním prostě v jedné místnosti. Z toho plyne závěr, že ten, kdo se cítí nemocen, by neměl chodit do společného shromáždění a k VP. Ale také bychom měli více věřit imunitě. Další argument proti kalíškům byl teologický. Při slavení VP je silně podtržena jednotu a jeden kalich jednotu komunikantů podtrhuje, zatímco kalíšky ji spíše oslabují. Argument pro kalíšky byl pastorační. Pokud se vyskytne ve sboru jen jeden, který touží přijímat VP plně a přitom má strach z nákazy (že by někoho nakazil, nebo že by se nakazil), pak je třeba mu vyjít vstříc. Ten strach může být iracionální, ale je tu a brání některým přistupovat k VP.

Nakonec došlo k hlasování a presbyteři se velkou většinou přiklonili k možnosti vysluhovat i kalíšky. Tak tomu tedy bude i o letošních Vánocích a o dalších nedělích, kdy bude vysluhována VP. Vždy půjde farář/ka s kalichem a vedle presbyter s kalíšky.

Zbývá dodat, co si myslím já. Hlasoval jsem pro kalíšky, ale nemám z této formy vysluhování zatím dobrý pocit. Mám rád vysluhování z jednoho kalicha. Nemám k tomu ani teologické ani zdravotní důvody. Jsem na to prostě zvyklý a je mi v tom dobře. Na vysluhování kalíšky nejsem zvyklý, a tak si s kalíšky nevím rady a jsem trochu nervózní. Jeden kalich také symbolizuje jednotu, zatímco kalíšky spíše budí dojem rozdělení – i když zase na druhou stranu, díky kalíškům můžeme být v jednom kruhu všichni. Možná si řeknete, že by farář měl mít nějaké jednoznačné řešení. Nu, já ho nemám. Ale jsem přesvědčen, že forma vysluhování není věcí podstatnou ani služebnou, ale případnou. Nejde o obranu konfese, ale o sborový konsensus. A v těchto věcech u mě rozhodují pastýřské ohledy na „slabší“. Buť by jeden jediný toužil po plném přijímání a nemohl z

nějakých důvodů přistupovat (jedna sestra se svěřila, že má již rok opary a že tedy nemohla přistupovat a chybělo jí to), pak jsou kalíšky na místě. A tak bych nás všechny chtěl poprosit, abychom byli k sobě vzájemně ohleduplní. Věřím, že si nakonec zvykne, vytěsníme rušivé momenty a pocity a budeme se moci plně soustředit na vlastní obsah VP, jímž je ujištění o odpuštění hříchů, jedinečná posila k následování Pána Ježíše Krista, v předjímce okoušení radosti z Božího království, sjednocení s naším Pánem i s bratřími a sestrami.

Petr Hudec

Novoroční přání

Pokračování z titulní strany

S takovou něhou, že jsme stále znovu v nebezpečí Boží dotek nezpozorovat. Kéž bychom cítili totéž jako ten král. V jemném doteku prožívá setkání s Bohem, procítá a otevírá oči. Levou rukou ukazuje anděl na hvězdu. Hvězdné paprsky nejsou stejnoměrné a strnulé, ale nepravidelné a tím živé. Anděl ukazuje na hvězdu, jako by chtěl říci: „Psst! Dejte pozor! Jako jste tenkrát následovali tuto hvězdu do Betléma, tak ji následujte vždy znovu. Jděte cestou, kterou vám vaše hvězda ukáže!“

Bylo by krásné, kdybychom jemná konkrétní Boží znamení v našem životě rozpoznávali a řídili se podle nich. Bylo by to dobré pro nás i pro svět.

Přál bych nám, abychom tyto okamžiky brali vážně, prožívali je a připouštěli si je tak, aby se nás dotýkaly. Ne vždycky hned všechno vědět a soudit a nahlas o tom mluvit, ale ztišit se a být vnímavý k dotekům, ať přicházejí od nějakého člověka nebo přímo od Pána Boha.

*H.-F. Reymann
(z němčiny
přeložila B. V.)*

CO OČEKÁVÁTE V NADCHÁZEJÍCÍM ROCE ...

Pokračování z titulní strany.

To vše máme přijímat a činit, dosvědčovat lidem a zvat je k těmto možnostem. Modlitba za nás a za lidi je především prosba o tyto a další statky v důvěře, že Bůh na lidi a v lidech chce působit. Na člověku ovšem záleží, co s těmi statky ve svých rozhodnutích udělá. Je možno je zase ztrácet a člověk může troskotat nebo i zabloudit. Nicméně díky těm dobrým možnostem odmítám pesimismus a chci vidět zítřek nadějně.

Očekávám, že navzdory různé netečnosti lidé více ocení hodnotu lidského vztahu, že manželé odhalí, že manželství je vzácný svazek a s léty může být stále bohatší a že navzdory odcizení dospělí prohloubí lásku ke svým i cizím dětem.

Očekávám, že faráři, sbory a církve budou kázat a jednat působivěji než dosud.

Očekávám, že medicína dospěje k dalším pokrokům v boji s nemocemi.

Očekávám odkrývání nových dobrých obzorů v literatuře, umění, divadle, filmu a hudbě a také poctivě zápolení našich sportovců.

Očekávám, že do vlády a parlamentu a do institucí budou u nás nastupovat lidé nezištní, velkorysí, vzdělaní, nikoli vypočítaví, ješitní a naivní a že ve světové politice se bude prosazovat více respektu mezi národy, rasami a náboženstvími a více ohleduplnosti

vůči chudým lidem.

Tyto dobré možnosti jsou a budou ohroženy nenávisť, neštěstím, nemocí, pohromou, terorem, válkou a smrtí. Platí však prosba „neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého“ a proto navzdory všem hrozbám smíme očekávat nové a dobré věci a také je činit, protože k takovému očekávání a činění přichází podnět odjinud, shůry, z Božího slova.....

Daniel Henych:

Na otázku, co můžeme očekávat od nadcházejícího roku, se nám pokoušejí poskytnout prognózy ekonomové, klimatologové, demografové a jiní odborníci i pochybní astrologové. Pro mne je důležité, co mohu očekávat od živých bytostí - tedy od lidí a od Boha.

Od lidí samých nečekám v nadcházejícím roce nic převratně nového, ať jde o mezinárodní pakt, o politiku, o církve. Snad jen od probuzených jednotlivců lze očekávat něco neobvyklého. Lidé jsou totiž v převážné většině soustředěni na vlastní zájmy.

Něco podstatně jiného, než je současný stav, mohu očekávat jedině od Boha (někdy i v podobě nenadálých zvrátů a dopuštění). Proto se snažím, pokud mi to dovoluje má nedověrná víra, ztotožnit se se žalmistou: "Moje očekávání se upíná na Tebe" (39, 8). Jen na Bohu např. závisí, budou-li se alespoň někteří lidé angažovat v dobrých snahách a přestanou se chovat pasivně.

Osobně se neodvažuji odhadovat

budoucnost. Zde zůstávám jen ve sféře přání. Tak třeba bych si přál, abych se dokázal v budoucnu méně zabývat svými pocity a abych si počínal moudřeji (1Kr 3, 12), což se mi prozatím moc nedařilo. A potom tu jsou všelijaká přání, týkající se rodiny, nevěřících v příbuzenstvu, týkající se sboru a dalších přátel, okolní společnosti, chátrajících mozkových buněk apod. To všechno ale mohu pouze předkládat vyšší moci: "Děj se vůle Páně!" (Sk 21, 14).

Miloš Rejchrt:

Svá očekávání zásadně nespojuji s takovými technikáliemi, jako je kalendář, tedy pokus nějak vyjádřit plynoucí čas pomocí čísel. Já si člením čas událostmi pro mne významnými. Určitě se mi něco mění v životě tím, že od 21. listopadu 2009 nejsem již náměstkem synodního seniora ČCE a mohl jsme toto veslo předat s důvěrou do rukou snad zdatnějších, než byly moje. Očekávám, že budu mít víc času na práci ve sboru, v psychiatrické léčebně a snad tu a tam i v Českém rozhlase. Očekávám, že náš zanedlouho dvouletý neodolatelný vnouček Eliáš všechny svoje nápady, názory, bolístky a hlavně humor, kterému se zatím nejvíc směje on sám, začne vyjadřovat vázanou řečí. Očekávám, že mé ženě Jitce bude po operaci, kterou prodělala, ještě lépe, než je teď. Očekávám, že milosrdenství Hospodinovo od nás neodstoupí, ať už je na konci letopočtu 09 nebo 10.

Miloslav Nekvasil:

Je to až k neuvěření: Na text 30. žalmu, 16. verš v překladu Kralických kázal před pětadesáti lety tehdejší ostravský farář: "Nebo na tě, Hospodine, očekávám, ty za mne odpovíš, Pane Bože můj." Já jsem si ten text zcela výjimečně pamatoval, možná také proto, že patřil k těm prvním, které jsem ve svém novém působišti slyšel. Nejspíše jsem byl pořádně zmaten prvními léty praxe, i novým, zcela odlišným prostředím. Postavil jsem si dokonce ten text jako životní heslo. Když se mi v novém městě moc nedařilo, musel jsem se vždycky ptát sám sebe, jestli opravdu očekávám na Hospodina. Ta otázka totiž důkladně prověří všechny ostatní. Očekáváme-li s opravdovou vírou, Hospodin určitě odpoví, tak je o tom přesvědčen překladatel žalmů Jiřík Strejc. V našem novém překladu po té odpovědi spíše toužíme: "Kéž bys odpověděl!" Tak to bývá v situacích, kdy nevíme kudy kam. Ale ten text také jasně orientuje, na koho je třeba čekat. - Musím se ovšem přiznat, že bych byl moc rád, kdybych v tomto roce patřil na jeho konci k těm, "kdo jsou při síle" - i když to není podstatné.

J. Batelka ten žalm zbásnil takto:

"Vždyť vím, že ty při mně stojíš, /
sám odpovíš, / v Tebe, Pane, doufám."

Abigail Hudcová:

Připadám si v hrozném kalupu, takže jsem vlastně za tu otázku vděčná, protože jsem nucena se trochu zastavit, zklidnit a uvažovat. Možná

bych si přála někdy menší kalup a mít víc času právě na to zastavení a přemítání. Takovým obdobím mi v loňském roce byl paradoxně společný pobyt se členy sboru v Alpách. Takový pobyt pro mě znamená být ve společenství, což mám hodně ráda, ale zároveň docela sama se sebou a s Bohem (v horách to pocítuji nějak intenzivněji než jindy a jinde). Proto se těším opět na společný týden. Přemýšlela jsem, proč, a došla k tomu, že je to vlastně jakýsi velký svátek, něco jako když Izraelci slavili svátek stánků. Protože každý si chce ten týden užít a většinou si její lidé nekazí zbytečnostmi – napětím, hádkami, dohadováním, kritizováním, ale jsou k sobě pozorní, ohleduplní a to svátek rozhodně je. To v běžném roce v tak rozmanitém společenství nezažijete ani o svátcích.

To druhé, co očekávám, je narození dalšího vnoučete. Trochu mám výčitky, protože si jako babička nyní připadám jako kdysi moje maminka, když byla jako farářka také od vnoučat daleko a její povolání jí nedovolovalo s vnoučaty trávit více času. Tak mám obavy, že děti vyrostou tak rychle jako moje děti a ani si jejich dětství, a tedy ani role babičky příliš neužijí. Ale dost nářků – spíše se musím učit být vděčná za všechny ty chvíle, kdy mi bude dopřáno být s nimi - a hlavně ty příležitosti nepromarnit a skutečně s nimi být.

A to třetí, co mě napadá. Před svátky jsem dostala e-mail od jedné neznámé paní ze Suchdola, od babičky 3 dětí, které chodí do ZŠ na náboženství.

Píše: „V našem rodě jsme sami ateisté, ale myslím si, že podobná výuka nikomu nemůže uškodit. V rodině se mi podařilo docílit, že do Vašich hodin začala postupně docházet naše vnoučata. Nevím, jak to děláte, ale tento kroužek mají naše děti hrozně rády, když se rozhoduje, na co budou chodit, tak náboženství (jak tomu říkáme) je naprosto jasné, u ostatních aktivit se smlouvá. Přeji Vám vše nejlepší v novém roce a ještě jednou Vám za Vaši práci děkuji.“ Tato slova mi dodala nový elán. Už přes 10 let si vždycky na konci každého dalšího školního roku říkám, že letos je to nejspíš naposledy, příští rok už se určitě žádné děti nepřihlásí, ale každý nový školní rok zakouším jakýsi „malý“ zázrak a děti se hlásí znovu. Letos (celkem 7 – z toho jen 1 holčička) to není ani jeden evangelík, většinou jde o děti z ateistických rodin. Nedělám s nimi nic extra, vyprávíme si biblické příběhy, loni starozákonní, letos o Pánu Ježíši. Jezdím tam ráda a jsem vděčná za nové netradiční chápání a rozkrývání některých biblických příběhů – z pohledu dětí nedotčených křesťanskou výchovou. A tak to je asi mé další přání či očekávání, aby tato skupinka „věrných“ ještě nějaký rok vydržela a v Dejvicích aby se našlo aspoň několik těch, kterým bude při volbě kroužků jasné, podobně jako dětem z ateistických rodin, čemu dají přednost.

Petr Hudec

Co očekáváte od nadcházejícího roku?

Neumím na tu otázku odpovědět, ale umím odpovědět, na co se těším a na co jsem moc zvědavý, a to je vlastně dost podobné.

V rovině privátní se těším a zároveň jsem moc zvědavý na příchod dalšího vnoučete. Eliška s Jonatanem očekávají dalšího potomka, snad vše dobře dopadne. Jsem také moc zvědavý, kam a na jaké sbory nastoupí Jonatan a Debora – to by se mělo uskutečnit příští rok – a doufám, že se neodstěhují někam daleko. Dále si pohrávám s myšlenkou, že si konečně vyberu tříměsíční studijní volno. Už vím, čím tento čas naplnit a těším se na to.

V rovině mé vlastní sborové práce se chci intenzivněji věnovat budování sboru. Skončil jsem s prací v seniorátu, a tak budu mít více času pro sbor. A jsem zvědavý, co to všechno přinese. Ono je tomu tak, že když se něčemu začnete více věnovat, otevřou se před vámi nové věci, nové výzvy. Tak na to jsem zvědavý.

A konečně je tu rovina, která přesahuje privátní i sborovou. Mám dvě vize, které bych chtěl v příštích letech uskutečnit. Myslím, že do oblasti našeho sboru, hlavně do vesnic na severním a severozápadním okraji Prahy, se přistěhovalo mnoho evangelíků z jiných částí. Někde tam jsou a my o nich nevíme a oni o nás. Do jejich domovského sboru je to daleko a jít do nového sboru znamená

překonat ostych i lenost. A tak jsou v jakémsi vzduchoprázdnu. Chtěl bych jim podat pomocnou ruku. Chci se pokusit o jakési plošné zviditelnění a prezentaci sboru v místním tisku, pomocí letáků – mám na mysli velmi vydařený leták s krátkými úvahami faráře J. Grubera - atd. Chtěl bych spolu s kolegy jiných církví využít možnosti o svátcích konat bohoslužby třeba na veřejných prostranstvích a i tak o sobě dát vědět – nejen té cílové skupině. Láká mě pokusit se civilně a prostě povědět lidem „z venku“, co věřím a co mě nese – najít k tomu příležitost i vhodná slova a vhodné obrazy. To je ten první projekt a jsem moc zvědavý, zda je to puzení z Ducha nebo je to hloupost. To se ukáže. A kdyby to bylo z Ducha, věřím, že do toho zapojím pár nadšenců ze sboru. A druhý projekt je Diakonie. Chci se daleko intenzivněji věnovat středisku a škole Diakonie ve Stodůlkách. Prokazovat lásku k bližním je nesmírná dřina. Kdo o tom jen tak zbožně mluví, neví vůbec, oč jde. Jde mi o to, aby naše středisko a škola nabízely ty nejkvalitnější služby a aby celá práce byla postavena na křesťanských ideálech. Víím přesně, co je k tomu potřebí, a chtěl bych to, co záleží na mně, postupně začít naplňovat. Je to ovšem běh na dlouhou trať.

Příštího roku se neděším, spíš jsem moc zvědavý a těším se.

NAUČIL JSEM SE NIC NEOČEKÁVAT

Dostávám moc pěkný časopis, který vydává Společnost pro duchovní hudbu. Psalterium se jmenuje. Nuže, v Psalteriu mě před časem oslovila jedna věta: Pavel Svoboda napsal, že za svého působení ve funkci regenschoriho u Panny Marie Sněžné se naučil nic neočekávat. Tedy, abychom správně rozuměli, neočekávat uznání, vděčnost a tak.... Člověk podvědomě možná trochu čeká, že za to, co dělá pro druhé, přijde nějaká pochvala, pohlazení, povzbuzení, zkrátka že si někdo všimne. A když to nepřichází, padne na něj třeba smutek a rozčarování.

"...naučil jsem se nic neočekávat..." Nemyslíte, že tahle věta má osvobozující účinek?

Lydie Härtelová

NOVÍ PRESBYTEŘI (1): DANIELA CALDOVÁ

V listopadu proběhly v našem sboru volby poloviny staršovstva. Někteří prebyteři byli zvoleni už poněkolikáté. Úplnými nováčky ve staršovstvu jsou tři: Daniela Caldová, Martin Volný a Eva Henychová. Všichni tři mají společnou ještě další věc: ani jeden z nich se nenarodil jako českobratrský evangelík.....

Sestro Caldová, ráda bych Vás trošku vyzpovídala. Můžete nám prozradit něco o svém dětství?

Moje dětství bylo poměrně idylické, přestože vlastně začalo v době nejtvršího komunistického útlaku. Měla jsem starší sestru, tatínka i maminku, obě babičky a jednoho dědečka. Měla jsem možnost čerpat skrze tyto lidi mnoho poznání. Nikdo z nich mne nezatahoval do řečí o politice, přesto jsem ve vzduchu cítila atmosféru strachu, z útržků jejich řeči a chování poznala, že se děje něco, z čeho mají strach, a s čím nesouhlasí. Nedostatek poválečné doby, jako je přidělový systém, nedostatek dětského oblečení jsem sice vnímala, ale neznala jsem nic jiného.

Jako dítě jsem si brala ze života, co se líbilo mně, a co mne zajímalo. Měla jsem poměrně velkou volnost, kterou jsem hojně využívala k vlastnímu poznávání, dnes si myslím, že mi chyběl někdo, s kým bych o tom mohla více mluvit. Hlavně, když jsem již dospívala.

Jaká byla vaše cesta k víře?

Byla jsem pokřtěna k katolickému kostele. Moje nejbližší rodina ale žila ateisticky. O to víc mne upoutal životní styl jedné pratety, která žila v domku s babičkou a dědou. Byla to silně věřící katolička. Chodila jsem za ní jako malé dítě ráda. Žila velmi skrovně, dodržovala všechny katolické zvyklosti, včetně pravidelných návštěv vzdáleného kostelíku. Viděla jsem ji modlit se, zapalovat hromničky, když

se blížila bouřka. Žila v naprosté a přirozené pokoře. Vždy mi dávala ochutnat to, co právě jedla, i když toho měla opravdu málo a bylo to skrovné. A já jsem začínala pátrat po tom, kdo z naší rodiny opravdu věří v Boha. Zjistila jsem, že tak úplný ateista není snad nikdo z nich. Později jsem se provdala do evangelické rodiny Caldů. Byla jsem ráda, když tehýně začala vodit naši dceru Julinku do nedělní školy. Já jsem nemohla chodit nikam, protože jsem měla doma těžce postiženého synka. Naprostý zlom pro mne nastal, když farář Henych pozval synka Štěpána do nedělní školy. Od té doby jsem začala chodit do sboru také, i s manželem.

A teď jste presbyterkou.....

Svoje zvolení do staršovstva sboru beru jako přijímání zodpovědnosti za chod sboru a vše, co s tím souvisí. Můj manžel byl řadu let členem staršovstva, a tak mám určité povědomí, co to obnáší. Jsem členkou sboru v Praze 6 přes dvacet let, osm let jsme docházeli do sboru v Modřanech, kde jsme v té době bydleli. Tam jsem začala působit v Křesťanské službě a zúčastnila se obnovování evangelické diakonie, která byla v šedesátých letech zakázána. Původně jsem pracovala 13 let jako sociální pracovnice ve škole pro nevidomé, od 90. roku jsem vedla jedno z prvních středisek Diakonie ČCE v Praze 10. V Diakonii ČCE jsem pak působila i v Praze 5 až do důchodu. Svoje zkušenosti ze sociální práce i manažerské práce v Diakonii jsem ochotna předat i při své činnosti ve staršovstvu, s ohledem na to, že sbor se podílí na vedení Střediska Diakone ČCE v Praze 5.

Přejeme vám hodně sil do této práce a děkujeme za rozhovor.

láh

RŮZNÉ

POZVÁNÍ

- 25. 1. - 29. 1. Farářský kurs na ETF UK, Černá 9, Praha 1
téma: Člověče, kde jsi?
- *Výstava Umění české reformace v Císařské konírně Pražského hradu trvá do 4. dubna. Otevřeno denně 10-18 h (31. 12. pouze do 16 h). Vstupné 140,- (plné), 90,- (snižené), 280,- (rodinné). mš*

PODĚKOVÁNÍ

Velké poděkování patří dosavadním redaktorům - manželům Hellerovým - a technickému redaktorovi Janu Petříčkovi, díky jejichž obětavé práci jsme na začátku každého měsíce mohli držet v ruce nové číslo Souterrainu.

JAK SE DĚLÁ ARCHIV?

Archivy jsou různé. V dávných dobách to byly hlavně písemné archivy a k tomu se postupem času přidávaly staré fotografie, pak zvukové nahrávky a později i filmy. Asi všichni jsme někdy hledali něco v archivu, nebo jsme měli možnost do archivu nahlédnout a dozvědět se tam, jak to tehdy všechno bylo, a žasnout, co všechno se z minula zachovalo. Před lety, protože se blížilo kulaté výročí založení našeho sboru, jsme s br. Markem Světlíkem chtěli spíše zjistit a také uspořádat fotografie z našeho sboru, které se zachovaly. Postupně nám i někteří další členové sboru zapůjčili nebo darovali snímky, které popisují život dejvického sboru. Tak mohl časem vzniknout elektronický archiv, kde jsme shromáždili dokumenty, které byly k dispozici. Archiv jsem rozdělil na 4 složky. Složka „dokumenty“ obsahuje tištěné listiny, zprávy, dopisy, programy apod. Ve složce „audio“ jsou uchovány nahrávky z rozhlasu, Našich pěvců, záznamy přednášek našich hostů aj. Složka „foto“ má mnoho dalších podsložek např. konfirmace, křty, svatby, výročí, Diakonie, interiéry, vánoční besídky, výlety, Naši pěvci, ze života sboru nebo z jiných sborů a další. Z těch nejstarších fotografií se stále obdivujeme těm černobílým, např. z alba br. Androchoviče, br. faráře Henycha, s. J. Jasné, Tůmových, br. J. Nadrchala a dalších. Složka „video“ zabírá asi nejvíce gigabajtů paměti a jsou v ní klipy a videa z různých akcí sboru (koncerty, výročí, vánoční hry dětí a mládeže, divadla, silvestrovská posezení, bienále).

Možná, že i vy máte svoje soukromé archivy, které byste mohli poskytnout svému sboru ke sdílení. Často je zapotřebí některé články v tisku oživit obrázkem - fotografií. Chceme také stále lepší webové stránky na internetu a i zde budeme dokumentovat život dejvického sboru. Kdo má zájem a možnost svým přispěním nebo zapůjčením fotografií či jiných dokumentů k naskenování spoluvytvářet elektronický archiv, dejte toto k dispozici sboru, předejte to našim farářům nebo i přímo br. J. Hlavsovi. Fotografie a dokumenty mají také svoje skryté informace, které do nich vkládáme. Proto je důležitý také popis snímku, příp. dokumentu, s názvem, jmény osob, informací, kde kdy kdo snímek - dokument pořídil. Autor by se měl spolu s poskytnutím snímku vyjádřit, zda souhlasí s jeho eventuálním poskytnutím třetí straně (např. redakci časopisu Český bratr), nebo za jakých podmínek. Pro elektronickou komunikaci a zasilání obrázků v příloze slouží také již dříve zřízená adresa fotodejvice@evangnet.cz. Každý také může požádat o zapůjčení DVD s archivem, kde najde i manuály s instrukcemi, jak přidávat nebo zpracovávat nové dokumenty nebo je uložit do složky pojmenované „nezařazené“. Protože i archiv je třeba zálohovat, záloha se bude ukládat na přenosný hard disk s dostatečnou kapacitou.

Archivnictví má svůj vlastní studijní obor i na vysoké škole a kdo má k této profesi blízko, mohl by i poradit, jak to dělat správně. Za všechny podněty budu vděčný.

Jiří Hlavsa

Kalendář na leden 2010

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 1. Nový rok s VP 3. 1. 10. 1. 17. 1. 24. 1. 31. 1. 7. 2. s VP	A.Hudcová MUDr.Z.Susa P.Hudec P.Hudec A.Hudcová P.Hudec A.Hudcová
Bohoslužby Liboc	středa 6. 1. v 15:00	
Biblická hodina	čtvrtek 18:00	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 (ve sboru) pátek 13:30 (ZŠ Suchdol)
Konfirmandi	čtvrtek 17:00	
Mládež	úterý 19:30	
X-cátníci	čtvrtek 21. 1. v 19:30 - tentokrát viz Setkání s hostem	
Senioři	11. 1. v 15:00	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 4. a 18. 1. v 15:00	
Klub poznávání a tvořivé harmonie	středa 27. 1. v 9:30	
Setkání s hostem	čtvrtek 21. 1. v 19:30	RNDr. Václav Petříček: Napříč Ománem ke hrobu proroka Jóba
Sbor Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťanská služba	10. 1. po bohoslužbách	
Stodůlky-zpívání	pátek v 9:30	
Staršovstvo	čtvrtek 14. 1. v 19:30	
Ekuména	pondělí 18. 1.	Noc otevřených kostelů (hodina a program budou upřesněny)

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
 Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
 Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice
 tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz
 Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
 tel.: 224 314 897, e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800